

Bazı zaman, kaçmanın artık iş görmediği zaman, yüzleşiyorum.

Evet, sevmediğim şeyler var, her şey güzel değil ve insanların pek çoğu aptal.

İnsanların pek çoğu aptal değil, bir kere bunu teslim etmek lazım, önceden herkesin bir vazifesi olduğunu düşünürken, daha doğrusu düşünmeye çalışırken, artık bu konuda fazlaca ısrar etmemeye karar verdim. Kabul ediyorum, ortalama tahmin ettiğim kadar yüksek değil, ben önceden insanlarla ilgili daha iyimser düşünürdüm.

Evet, veya hayır, ama insanlara doğru davranmak için onların akıllı olduklarına dair –sebebi belirsiz de olsa– bir kabul yapmak gerekiyor. En azından böyle düşünüyordum. Kibre kapılmamak için. İnsanın şaşması kolay bu hayatta kendini zeki/akıllı/vs. güzel kelimelerle aldatmaması için.

Olmuyor. Yapamıyorum. İnsanların çoğunun zeki olmadığını, benim anladığım şeyleri –en azından bu kadar hızlı– anlayamayabilecekleri, onların da kendilerine has bazı yetenekleri olsa da, çoğunun aslında pek de böyle yetenekleri haiz olmadığını görmek; acı, hayatın adaletsizliği lehinize tezahür etse de acı verebiliyor, bu da öyle bir acı.

Bir de La Rochefoucauld’nun *zayıf insanlar samimi olamazlar* deyişinin getirdiği bir sorun mevcut. Evet, insanların pek çoğunun zayıf, ve işte bu sebeple pek de samimi olmadıklarını görmek de acı.

Güvenmezsen, anlaşılmazsan, kopar. Bu da öyle işte.